

Predgovor

Na početku želim da kažem da sam prilikom pisanja ove knjige imao u rukama najveći broj savremene literature iz područja međunarodnog marketinga, uključujući i veoma dobre knjige na srpskom (prof. dr Mile Jovića), hrvatskom (prof. dr Jozo Previšica) i slovenskom jeziku (prof. dr Milana Juršea, ali, svestan stanja u kojem se naša naša ekonomija, nisam bio spreman prihvatiti preporuke o globalnom tržištu, masovnoj proizvodnji, masovnoj potrošnji, masovnom marketingu i masovnoj propagandi, tako da je nastao rukopis Izvozno poslovanje.

Rukopis je nastao pri punoj spoznaji da naša privreda, naši preduzetnici-potemci sa tek osnovanim malim i srednjim preduzećima, i naši menadžeri bez međunarodnog iskustva i poslovnih veza u inostranstvu, sa finansijama koje su se našle u inostranim rukama, jednostavno nije sposobna da se suprostavi agresivnom marketingu transnacionalnih kompanija, koje danas posluju primenjujući globalni marketing i metodom rasta kompanije prema kriterijima tzv. transakcionih troškova. Knjiga Izvozno poslovanje ima svrhu da pre svega doprinese obnovi poslovanja na domaćem tržištu i obnovi poslovnih veza na nama bliskim tržištima, na kojima smo bili preko 70 godina.

Iluzije da ćemo mi, prema preporukama savetnika za tranzicijske zemlje Međunarodnog monetarnog fonda, Svetske banke, Svetske trgovinske organizacije i međunarodnih posmatrača (gubernatora), ako razvijemo mnoštvo porodičnih, malih i srednjih preduzeća, već koliko sutra postati međunarodno konkurentni, svakim danom, prema pokazatelju spoljne zaduženosti i deficitu platne bilance, postaje potpuna utopija. Realno je da porodična, mala i srednja preduzeća, usvajajući savremene metode i tehnike poslovanja najpre osvoje domaće tržište, a potom otkoju i primenu savremenih metoda i tehnika izvoznog poslovanja, osmisle optimalni model ulaska na nama bliske zemlje i njihova tržišta. Realno je to, jer su južno-slovenski narodi umorni od rezultata Miloševićeve antibirokratske revolucije, Tuđmanovog ustašoidnog hrvatstva (Kučavovog ekskluzivističkog nacionalizma, Slovenci su sada Evropska unija, pa bi nas kao što i njih interesuje naše otvoreno tržište, tako i nas treba da interesuje otvoreno tržište Slovenije, a ako ono to ne bude, onda treba da se uvedu protekcionističke mere sa ciljem zaštite sopstvenih nacionalnih interesa) i Izetbegovićevog islamističkog fundamentalizma, budući će obnavljanje međusobnih ekonomskih odnosa doprineti sopstvenom održivom razvoju i rastu baziranom na opstojnosti. Ovo nije nikakav vapaj za obnovu Jugoslavije, nego samo pleđaže za podršku nekoj vrsti unije za spas i opstojnost (bez pretenzija da se

stovi politička podloga za neku buduću državu¹) koja neće ugroziti niti jednu od balkanskih nacija,² bez posebne saglasnosti Evrope i sveta.³

Uprkos svim neizvesnostima koja će pratiti,⁴ treba reći da smo mi na Balkanu po prirodi stvari i istorijskoj tradiciji upućeni jedni na druge, međusobno smo upućeni na nacionalna tržišta, koja nisu konkurentna, uz male mogućnosti da se budu prisutan i na svetskom tržištu, koja je nama postalo tako daleko. Za to postoje realne šanse, jer je nastupilo i doba iščezavanja uloge intelektualaca kao buditelja i čuvara nacija i stvaratelja nacionalnih mitova, intelektualaca koji su oblikovali politički jezik mržnje, što je bila osnovna prepreka racionalnog komuniciranja, pregovaranja i ugovaranja.

Prepreka je samo u tome što države (državice), koje su se formalno osamostalile raspadom Jugoslavije, danas ne smeju napraviti ništa, ni u unutrašnjoj ni u spoljnoj politici, bez blagoslova najpre SAD, a onda i Evropske unije (danas se Ujedinjene nacije više ne pitaju, a Savet bezbednosti koristi samo onda kada postoje izgledi da će donositi odluke koje SAD očekuje).

Treba imati pred očima činjenicu da je Zapad protiv bilo kakvog obnavljanja odnosa na Balkanu, bez obzira što se on formalno zalaže za to, a u praksi radi da njegovom daljnjem mrvljenju, da svrhom da bi onda ujedio i kontrolisao korporacijski kapital iz razvijenog sveta, koji će preuzeti sve naše prirodne resurse i po svom nahodanju uzimati i otpštati jeftinu radnu snagu u svim potpuno nesamostalnim i od inostrane pomoći zavisnim balkanskim državicama.

Ako želimo izbeći takvu sumornu budućnost, da budemo država kolonija sa robovskim narodom koji će biti prisiljen da se stavi u službu svetskih porobljivača (tobožnjih donosilaca i širitelja demokratije: novog svetskog poretka, kojim će gospodariti SAD), onda treba da otpočnemo sa samoobnovom ekonomije, od kojih je izvozno poslovanje jedna od najznačajnijih aktivnosti, s obzirom da doprinosi kakvoj takvoj internacionalizaciji.

Niko nam neće pomoći do mi sami sebi. Od pomoći će nam biti velika većina čovečanstva koja je takođe ugrožena kao što smo mi ugroženi, a od pomoći će nam biti i doboka znanja koja se stiču obrazovanjem, uključujući spoznaju da je moguće učiniti više i bolje, i samopouzdanje da kao nagon volje da se to stvarno i učini.

Akademik prof. dr Milan Galogaža

¹ Niko zdrave pameti ne može zahtevati obnovu Jugoslavije, kada su svi narodi sada protiv toga.

² Nakon svega što se ovde desilo, po svemu izgleda da će nacija zaboravljati sebe u univerzalnoj vladavini konzumentske civilizacije (Pax Americana) i raseljavanja, pa i odumiranja malih naroda, posebno onih na Zapadnom Balkanu i u Evropi dakako.

³ Da su Evropa i svet hteli da Jugoslavija opstane i u trenucima kada su njezini ovdašnji razbijači ulazili u ratove, odnosno još nisu bili u njih dublje zagazili, onda ne bi ni dopustili da se raspadne, da ju u krvi i požaru sruše zločinci i piromani, predvođeni nacionalnim mesijama, vodama i vojskovođama. Ako je prva Jugoslavija bila rođena i pod utplivom načela američkog predsednika Wilsona o samoodređenju naroda. Ie na osnovu ugovora u Versaillesu, a druga snagom zajedničke borbe protiv evropskog fašizma, te dogovorom u Jalti. nestajanje svake Jugoslavije svakako je i rezultat današnje politike Zapada, kojom se „balkanizacija“, uspostavlja kao instrument njegove hegemonije i na Balkanu, uključujući i „humanitarno bombardovanje Jugoslavije“, i iskrcavanja NATO-a (Šušar, S., Hrvatski karusel, Razlog, Zagreb, 2004., str. 555)

⁴ Nad tri naroda u Bosni i Hercegovini uveden je međunarodni protektorat, ne zna se da li će se Srbija i Crna Gora konačno i razici, neizvesno je što će biti s Kosovom, oružani sukobi Makedonaca i Albanaca u Makedoniji mogu da buknu kada to god zažale na Zapadu.